

Andrzej A. Napiórkowski, *Jedność konsekrowana*,
Wyd. Alleluja, seria *Collectio ViCo*, jako tom trzeci,
Kraków 2002, ss. 188

„Sam Jezus w godzinie swej męki – pisał Jan Paweł II w encyklice *Ut unum sint* – modlił się, aby wszyscy stanowili jedno (J 17, 21). Ta jedność, którą Pan dał swemu Kościołowi i którą pragnie ogarnąć wszystkich, nie jest czymś mało istotnym, ale stanowi centralny element Jego dzieła. Nie jest też drugorzędym przymiotem wspólnoty Jego uczniów, lecz należy do jej najgłębszej istoty. Bóg pragnie Kościoła, ponieważ pragnie jedności, i właśnie w jedności wyraża się cała głębia Jego *agape*” (9).

Mocne słowa papieża, wypowiedziane w roku 1995 roku, mobilizują chrześcijan do stawiania sobie trudnych pytań o przyczyny rozłamu i drogi do jedności, a także do teologicznie głębokich i odważnych działań w budowaniu wśród chrześcijan widzialnej wspólnoty miłości. W liczne grono wiernych pielgrzymujących po drogach czasu do sanktuarium Bożej jedności włączył się również, jak przystało na stróża Jasnogórskiej Matki, polski paulin – o. Andrzej Napiórkowski, przeor krakowskiego klasztoru paulinów i kierownik katedry eklezjologii na Wydziale Teologicznym PAT w Krakowie. Włączył się inteligent-

nie i pobożnie swoją pozycją *Jedność konsekrowana*. Opublikowana przez Wydawnictwo Zmartwychwstańców ALLELUJA *Jedność* jest zbiorem tekstów o profilu ekumenicznym, wygłaszanych przy różnych okazjach i do różnych słuchaczy w środowisku polskim. Teksty te były już publikowane w latach 1999–2002, teraz jednak, po raz pierwszy, związane zostały w jedną całość, przyjmując formę książki.

Autor zatrzymuje się w niej nad 16 ekumenicznymi tematami, które, mając na względzie swoją tematyczną ważkość, zasługują koniecznie na przytoczenie. Oto więc one: *Przywrócenie jedności* (według soborowego dekretu „Unitatis redintegratio”); *Pojednani łaską* (nad „Wspólną deklaracją o usprawiedliwieniu”); *Gdzie szukać zbawienia?* (studium o deklaracji „Dominus Iesus”); *Normy chrześcijańskiego dialogu i współpracy* (lektura „Karty ekumenicznej”); *Znaki ekumenicznej nadziei*; *Tydzień modlitw o jedność chrześcijan*; *Wierni świeccy gwarancją rozkwitu jedności*; *Wrażliwość ekumeniczna osób konsekrowanych*; *Maryja – Matka wszystkich chrześcijan*; *Wkład Jasnej Góry w integrację chrześcijaństwa*; *Podzielone ukraińskie prawosławie*; *Kontemplacja Oblicza*

Chrystusa (refleksja nad „Novo millennio ineunte”); *Kościół w tajemnicy jedności* (wątki eklezjalne w „Novo millennio ineunte”); *Jeden Kościół w wielu Kościołach*; *Duch Święty – pierwszy i jedyny sprawca jedności*.

Ojciec Andrzej Napiórkowski dotyka kluczowych dokumentów i istotnych tematów w toczącym się dialogu ekumenicznym. Nierzadko są to tematy trudne i bolesne, które wymagają spokojnej, wyważonej i pełnej miłości o prawdę refleksji. Niewątpliwie należy do nich osoba Maryi i związana z Nią pobożność, urząd papieża, dokument *Dominus Iesus*, podzielone ukraińskie prawosławie czy kwestia jednego Kościoła w wielu Kościołach. Wielość tematów miała oczywiście ważny wpływ na sposób ich potraktowania. Czytelnik nie znajdzie więc w *Jedności konsekrowanej* szczegółowego potraktowania każdego z podejmowanych tematów, które posiadają formę szkiców, refleksji prowadzonej w trakcie pielgrzymiej „drogi” do sanktuarium widzialnej jedności. To zarzut ale zarazem rodzaj pochwały, bowiem charakter współczesnego życia, konieczność podejmowania szybkich i możliwie mądrych decyzji w wielu istotnych sprawach, także wiary i Kościoła, nie daje czasu dla zwyczajnie wierzących na dłuższe zatrzymanie się, głębsze pochylenie się nad określonym tematem, poddanie go historycznie szerszej anali-

zie. Przeciwnie, obecna sytuacja wymaga od chrześcijan szybkich, mądrych i zarazem głęboko ewangelicznych decyzji w sprawach wiary i jedności. *Jedność konsekrowana* stwarza taką możliwość. Autor trzyma w napięciu swojego czytelnika. Nie więzi, ale zachęca do dalszej lektury swojej pozycji, nie obliguje do pójsia wskazaną przez siebie drogą, ale jednocześnie stara się pokazać, że obranie innej prowadzi nieuchronnie na pobocza Ewangelii i zamiast przybliżyć, w istocie oddala od woli Pana, aby Jego przyjaciele żyli w jedności.

Jedynie tekst zatytułowany *Wkład Jasnej Góry w integrację chrześcijaństwa* opatrzony został przypisami, pozostałe szkice wolne są od tego rodzaju aparatu. Może wskazanie, przynajmniej niektórych opracowań, jakie istnieją na omawiany temat, wpłynęłoby na dodatkową wartość książeczki. Wydaje się jednak, że zarówno sam charakter omawianej serii *Collectio ViCo*, jak również jej format nie przewidywały dodatkowego „obciążania” aparatem krytycznym.

Książka warta jest polecenia. Sięgać do niej mogą nie tylko wytrawni teologowie ekumeniści, ale wszyscy, którzy boleją nad smutnym faktem podziału chrześcijan. Ma bowiem rację autor „słowa do Czytelników” – ks. abp Alfons Nossol, który pisał: „Ekumenizm już dawno przestał być zajęciem jedynie dla teologów i

zwierzchników wspólnot kościelnych; na drodze jedności widać coraz więcej modlitwy i konkretnych działań podejmowanych przez charyzmatyków i proroków" (s. 6). Owi współcześni charyzmatycy i prorocy, o których pisze arcybiskup A. Nos-

sol, potrzebują mądrych przewodników, jasnych tekstów, wyraźnych wskazań. Znajdą to wszystko w *Jedności konsekrowanej* i sami, jeszcze mocniej i z większą gorliwością, zapragną konsekrować się służbie jedności.

Zdzisław J. Kijas OFMConv

Marco Adinolfi, *Apocalisse. Testo, simboli e visioni*, Casale Monferrato 2001, ss. 171

Książka zredagowana przez Marco Adinolfiego została opublikowana w roku 2001 we Włoszech. Jej autor znany jest z rzeczowych i głębokich komentarzy do Apokalipsy św. Jana. Ze względu na przejrzystość budowy i zawarte myśli teologiczne pozycja ta zasługuje na jej prezentację w polskich wydawnictwach naukowych.

Dzieło jest podzielone na dwie części, poprzedzone krótkim wstępem. Pierwsza część zawiera szesnaście paragrafów poświęconych przesłaniu teologicznemu Apokalipsy. Druga część zawiera włoskie tłumaczenie *Dziela Janowego*, którego dokonał autor.

Na szczególną uwagę zasługuje część pierwsza, zawierająca to, na co zwraca uwagę tytuł dzieła, a mianowicie: wizje i symbolizm Apoka-

lipsy. Wiemy, że bardzo trudno jest interpretować *Ostatnią Księgę Biblii*, jednakże dla Marco Adinolfiego tekst *Objawienia Janowego* znany jest doskonale i, jako mądry przewodnik, zaprasza czytelnika do wędrówki po zakątkach Apokalipsy.

Autor zagłębia się w teologię Apokalipsy: mówi o Bogu, Chrystusie, Duchu Świętym. Przybliży także odbiorcom eklezjologię, eschatologię oraz powszechne kapłaństwo chrześcijan. Nie pozostają bez uwagi dla autora tak trudne teologicznie sprawy, jak Listy do siedmiu Kościołów, porównania czy symbolizm Apokalipsy. Szczególnie interesujące są obrazy ukazujące Baranka i Jego przeciwników.

Dodatkowo autor prezentuje dwa bardziej szczegółowe tematy: *Napoje i pokarmy w Apokalipsie* oraz